

CIVTADANIA

Assistiu a la
vetllada pró
damnificats.

SETMANARI D'ESQUERRES

ANY I

La Bisbal 26 de Gener de 1933

NUM. 41

EDITORIAL

Beneficència i religió

Ja fa alguns dies que ens vingué a les mans un prospecte signat pel Sr. Agustí Planas, pàrroco de la nostra ciutat, dirigit als feligresos, i en el qual es fa una crida a tots els catòlics de la població per a que contribueixin a l'«Obra Pia del Culte i Clerecia». A continuació hi segueixen les «disposicions, normes i instruccions referents a la mateixa», acabant amb l'allocució que Pérez de Ayala feu popular en una obra teatral.

No pretenim pas comentar detalladament el seu contingut i fer-ne una crítica massa severa, puix que per altra part molts paràgrafs que s'hi llegeixen no semblen pas inspirats per la mà de Déu, sinó que molt al contrari, van des d'un atac baix i indigne contra els Governants d'avui, a un materialisme ben poc espiritual. Pels primers hi ha les autoritats competents, a les quals denunciem el contingut d'aquesta fulla per si hi troben matèria delectiva, i nosaltres creiem que hi és, principalment quan diu que «un poble sense Déu, és un poble envilit». En quant al materialisme que s'hi troba, cau de ple al judici personal de cada persona, puix que cada ú tindrà el seu criteri en quant a la possible fam i misèria a que poden anar a raure els ministres de l'església.

Una altra part és la que a nosaltres ens interessa, i és la part moral d'aquest afer. Es diu que s'han efectuat coaccions per engroixir la subscripció, i si això és cert, les autoritats no poden pas quedar-se al marge. En qüestions essencialment sentimentals, les pressions i inclús les més lleus insinuacions, representen un escarni a la dignitat de l'home, i la negació més rotunda d'unes idees propagades en nom de l'amor a la humanitat i al pròxim. Qui vulgui contribuir-hi que hi contribueixi, nosaltres no ho critiquem pas, però aquell que les seves conviccions no li ho permetin, que se'l deixi lliure. Ni el nom de Déu, ni el nom de l'església són prou per a imposar voluntats alienes, ni tòrcer les pròpies.

Al separar-se l'Església de l'Estat, el veritable catòlic havia de sentir-se satisfet, puix que d'aquesta manera, aquella podria entrar de ple en el terreny que li pertany, o sigui el purament espiritual i religiós, terreny del qual no se'n deu pas moure si no vol merèixer el blasma del poble lliberal i el càstig a que es faria mereixedora en nom de la República. Té els seus temples des d'on pot fer totes les propagandes que li plaguin dintre els termes que la llei imposa, i no deuria pas anar de casa en casa, en companyia de qualsevol senyor que té la VIRTUT de posseir una bona riquesa material, i que és tant pobre moralment que creu que a la seva sola presència, els homes es deuen doblegar servilment. Certs temps ja han passat per a no tornar. Cal tenir ho present, i cal també, recordar-se que el que pocs anys enrera era perfectament normal, avui és del tot impossible, per voluntat sobirana del poble.

Amb pocs dies de diferència de la sortida d'aquesta fulla, s'ha repartit la Memòria de la gestió de la Junta Local de Protecció a l'Infància i Repressió de la Mendicitat, corresponent a l'any darrer. Dóna un dèficit de 525'91 pessetes Heuvos ací un dèficit dolorós que cal eixugar ràpidament. La nostra Corporació Municipal ja té projectes per a liquidar-lo, i no dubtem de que La Bisbal tota hi contribuirà degudament, en nom de l'amor més sagrat, que és l'amor als pobres i als infants.

Hi ha en aquesta memòria una relació de les persones que han rebaixat llurs quotes. No hi calen pas comentaris, puix que s'hi fan sols, i per tant, ens limitarem a copiar-los a continuació. És una lapida que oferim a aquells que es diuen catòlics i seguidors de les doctrines de Crist:

D. Josep M. Mir, pagava 60 ptes, paga 49	D.ª P. Renart de 48 24
J. M. Ganigué, 48	12 D.ª T. Aldrich 60 48
D. Enric Bertran 6	3 D.ª J. Torró 80 60

Ens agradaria tenir la llista dels donants pel Culte i Clerecia, ja que tenim la certesa que en podríem treure deduccions ben significatives, que provarien la fermesa i la veritat dels sentiments de molts religiosos.

Segons Crist, deu donar-se menjar a qui té fam, i que nosaltres sapiguem, les persones que assisteixen a l'hospital es troben molt més necessitades. Rebaixar la quota de l'assistència quan es liquida amb dèficit, és negar, per tant, les doctrines de Crist.

De totes maneres no cal pas que ens hi trnequem el cap, puix que si tots els que es diuen catòlics i cristians, i tots aquells que viuen de la religió sentissin les idees que diuen professar, ja no hi haurien pobres.

Però la «caritat cristiana» és tant lluny del veritable cristianisme!

DOS DIARIS

És difícil deixar un hàbit agafat en l'adolescència, quan hom canvia els jocs d'infant per entrar en els camins de la vida, i malgrat que la seva continuació ens signifiqui trastorns i enuljos ben evitables. Per això, avui malgrat la injustícia de moltes de les seves campanyes, reveladores de mediocritats insospitades, no puc pas estar-me de fullejar gairebé tots els dies, l'òrgan oficiós del P. C. R., *La Publicitat*. Comparo, massa sovint, els temps presents d'aquest diari, amb aquells altres temps en que s'aixecava com una bandera flamejant de liberalisme, sota l'oprobí d'una dictadura anti catalana. I fou a través d'aquelles planes saturades de franc republicanisme que jo vaig prendre contacte amb els fets polítics. *La Publicitat*, allavors, i cal agrair ho, contrarrestà amb èxit la campanya monarquitzant de la *Lliga*, i llençà a una gran massa de catalanistes a les lluites actives per a l'obtenció de la República, i es convertí en el portant-veu indiscutible dels anhels renovadors d'un poble.

Vingué, però, l'error màxim dels seus *supporters* al negar-se a col·laborar amb els homes de l'E. R. en les eleccions municipals del 12 d'abril, i la vena de l'egoïsme i de la presunció que no els permeté copsar la realitat, s'ha anat espessegint cada dia, i els ha fet caure en un abim llastimos.

La sortida de Rovira i Virgili de la seva redacció, ha fet necessari movilitzar homes com R. Llates i d'altres, els quals des del devantal de *La Publicitat* van llençant el seu bilis contra els governants d'avui. Mala tasca, la seva. Mala tasca, anti-patriòtica, els que s'ho diuen tant, puix que no som en el temps en que cal una crítica sistemàtica, sinó que per decència, caldria que els òrgans periodístics de casa nostra amb un sentit mínim de la dignitat, procuressin orientar noblement als homes del govern, en les coses que ells creïessin que enfoquen erròniament.

La Publicitat, ja gairebé no hi és a temps. Els seus homes, la massa encefàlica de Catalunya, han perdut el propi control. I la intel·ligència sense un veritable sentit comú, és una cosa estèril, nociva inclús. Sempre és preferible, sota qualsevol punt de mira, un vertader sentit comú en una intel·ligència mitjana.

I la persona que escrigué *La guspira que il·lumina un abisme*, després de voler enlluernar amb uns títulars de vident màxim, demostra a més d'una intel·ligència ben pobre, una manca absoluta de sentit comú. Va de dret, sens tò ni só, a minar el prestigi del Govern de Catalunya, i a demostrar al poble que estem regits per una colla d'incapacitats i d'anti-catalans (!!!), quan diu cotan desenfocades i tan iracio-

nals com: que hi ha una certa indiferència en alguns sectors de la massa, com també en alguna esfera de la Generalitat, concretament el Govern, per tot allò referent a l'Estatut i als seus problemes i aspectes pràctics, i quan més avall afirma que: Catalunya, decepcionada, s'ha vist, de cop i volta, òrfena d'un pensament d'esquerra, ara que, més que mai, li fa falta, i continua dient: que el nostre poble es troba desorientat i sense nodriment polític, i que es sent enganyat; però no encerta com.

Enormitats tan grosses, sembla mentida que puguin sortir a la llum a les planes de *La Publicitat*, amb l'assentiment gairebé unànim—cal creure ho—dels seus llegidors. Vençuts els homes de l'antiga *Acció Catalana*, podien convertir el seu diari en l'òrgan conscient del ciutadà *moyen*, puix que avui aquests patriotes folkloristes de botigueta, es troben desemparats i no saben cap a on girar-se. Vers *La Publicitat* és caure en una campanya demagògica de coll i corbata que busca inconscientment la microscòpica massa neutra, i tampoc pot anar vers *La Veu*, puix que fóra enllotarse en mig del fang d'un monarquisme vergonyant, per poc sincer.

La Veu, el vell diari escrit en català, no sé pas dir catalanista, ja que les seves campanyes en pró de les reivindicacions catalanes han estat supeditades a uns interessos de classe, fa tots els esforços inimaginables per a nedar satisfactoriament en mig de les aigües monàrquiques tot provant d'aguantar un gorro frigi. Dies enrera, el Sr. Durán, per poc no culpa al Govern de Madrid dels fets terroristes que acaben de succeir, pel sol fet de trobar-se a Espanya una Comissió Comercial dels Soviets. Més tard, el xiroi periodista empordanès, i a primera plana, per satisfacció de tots els Srs. Esteves, i dels aspirants a Srs. Esteves, se les empenya contra el Sr. Azaña, el mite Azaña,—segons ell—el qual quan s'hagi acabat de *desinflar*, farà la mateixa fi de Primo de Rivera. I allavors, serà qüestió de dirigir els nostres precés cap a Fontainebleau, puix que segons escriu el Sr. Azaña *s'aguanta al poder, perquè no té substituït en el clos de la «còterie» imperant* (o sigui entre els republicans).

Mal camí han emprats aquests dos rotatius. *La Publicitat* i *La Veu* es donen la ma en els seus atacs sistemàtics. Si sentissin veritablement el catalanisme i el republicanisme, acallarien llurs veus despitades, per a fer sentir serenament, les seves concepcions governamentals, segons llur manera de sentir socialment. *La Veu* no fa res més que continuar el seu historial, i per lo tant, no cal pas plànyer-se'n. En canvi, *La Publicitat* es mereixia una millor orientació, si res més no, pel pròleg brillant que té, en pró de Catalunya i de la República.

J. GINESTA I BALMANYA

Un mite

L'absència abligada de La Bisbal, ha fet que llegís la sessió consistorial del dia 10 del corrent amb un retràs remarcable. I si és cert que les coses bones fan de bon esperar jo us dic que a mi em vé molt costa amunt l'haver-les de guar dia darrer dia.

En la sessió de referència, segons he pogut llegir, el senyor Pere Lloberas va donar compte de dues denúncies formulades per la dependència d'una casa bisbalenca, en les quals, entre altres signatures de volguts companys, hi havia la meua.

El que crec interessant de remarcar, que una d'aquestes denúncies ja feia més d'un any que havia estat cursada. L'altra era recent, com aquell que diu de quatre dies. Per què, si és que aquest afer s'havia de debatre al consistori, no es va llegir al seu degut temps la primera denúncia? Per què s'han llegit ara, a la vegada, les dues lletres adreçades al Govern Civil?

Millor que ningú, aquesta pregunta la podria contestar satisfactoriament el senyor batlle bisbalenc. Si el seu criteri era de fer pública la nostra denúncia, el senyor Lloberas no havia d'esperar tants dies. Si ho ha fet degut a la pressió governativa, serà que la primera vegada aquesta pressió no va existir; serà, segons el meu criteri, que el senyor Ametlla no va atendre el nostre prec respectuós com es mereixia. Heus ací com deu resultar certa aquesta hipòtesi, es desfarà aquell mite del bon governador, del supe-governador, que algú ha volgut aplicar al antecessor del senyor Lluís Prunés.

Nosaltres, els signants de la denúncia, o jo, almenys, vag signar-la convençut d'estar assistit per la raó, de que reclamava una cosa justa. Si era així, un bon governador ens havia d'atendre. Del contrari, fent-nos veure l'equivocació en que vivíem resta tot resolt. Ara bé: el bon governador va callar, el senyor Lloberas no va assabentar al consistori bisbalenc de l'existència de la denúncia i no s'ens va dir res d'aquest particular. Ningú podrà molestar-se si nosaltres vàrem creure que el senyor Ametlla es desentenia de les reclamacions que li feien els obrers. Massa sovint els intel·lectuals venen les coses dels treballadors, del poble, des d'una altura tan pronunciada que no els permet distingir les coses amb claredat. Per por de caure no s'hi acosten massa, màxim quan els que han d'ésser objecte d'atenció són uns xicotets que demanen les coses ben demanades i prometen no moure soroll de cap

mana, sigui quina sigui la determinació que prenguin les autoritats competents.

El «bon governador» era un mite. Almenys per tots aquells que s'han trobat desatesos pel senyor Claudi Ametlla en el pas pel govern civil de la «provincia» de Girona.

No sé, perquè no ho he llegit enlloc, si la municipalitat de La Bisbal va discutir lo que era pertinent en referència a les nostres denúncies. Crec que no.

No sé el pensament del consistori en aquest afer. Però em permeto suposar que moltes persones hauran fet comentaris de la denúncia i potser fins dels signants de la mateixa, i no pas en un sentit d'identificació. Coneixem prou el tarannà de molts senyors que en tot hi veuen conflictes i no tenen la valentia de resoldre res. El senyor Ametlla com el senyor Lloberas, varen deixar de banda aquest assumpte perquè era una mesura acomodaticia. Però en el fons ells devien apreciar lo just de la nostra demanda perquè com a homes coneixen el valor exacte de la llibertat.

Les veus contràries a l'aplicació de la llei del descans dominical sortiran d'aquells que tot ho sacrifiquen al seu egoïsme; d'aquells Srs. Canons que sols volen l'aplicació de les lleis en benefici propi; d'aquells comodons que tenen la senyora, un fill, els sogres o un parent que el diumenge té cura de la botiga, mentres ells romanen al llit o surten a prendre el sol i passejar la mandra. Aquets són els que si tinguessin de treballar els diumenges clamarien contra les autoritats que no fan complir estrictament una llei justíssima, filla del progrés constant de la humanitat.

Si volem dir-nos progressistes, obreristes, ciutadans conscients, del segle XX, republicans esquerrans i homes d'avançada, ens caldrà procedir consegüentment amb les aventatges que la lluita continuada dels treballadors ha aconseguit. L'interpretació capciosa de les lleis és impròpia, al nostre entendre, de totes aquelles persones que posen en la seva boca les paraules equanimitat i justícia.

Dubto de l'eficàcia que el plantejament d'aquesta qüestió pugui tenir. De la resolució que recaigui ja en parlaré un altre jorn. Del procediment seguit ja n'he dit quelcom més amunt. No és lògic ni és just que després d'un mutisme de més d'un any ara es plantegi al consistori la nostra reclamació. Si la culpa és del senyor Ametlla, això demostrarà la manca de fonament d'aquell qualificatiu massa lleuger, potser interessat de super-governador que se li atribuïa.

J. MOLLA ALIU

CATALÀ!

Demana arreu el PAPER DE FUMAR

MANELIC

I PROTEGIRAS L'INDÚSTRIA CATALANA.

Torroella de Montgrí

Aspectes de la vida

Quan es frueix apaciblement d'un cert benestar, no s'observa ni de molt, la tràgica negror que conté l'abandó en que es troba l'assistència social en la majoria de les poblacions.

Gairebé a per tot, lluny d'ésser una preocupació—per ajudar quan menys els necessitats de cada poble—és un dels serveis que es tenen més descuidats i al que es destina una mísera quantitat, tinguent en compte la missió a que va destinada.

Els socors a les persones velles, pobres i malaltes, és servit en alguns casos per institucions inspirades en un sentit profundament catòlic—molt respectables pels serveis que presten—però, que a vegades serveix de motiu preponderant damunt els mateixos necessitats, motiu completament oposat a la finalitat que persegueixen.

Ultra això, encara que el seu màxim desig sigui el d'ajudar intensament als desvalguts, no els és possible per la manca de recursos en que es troben i pel poc apoi que en conjunt troben a la població, degut això, aquest exercici, deu córrer única i exclusivament a càrrec dels Ajuntaments institucions, capaces per destinar la quantitat necessària per a socórrer als que necessiten d'assistència social.

Més que una funció de caràcter espiritual, és de caràcter altament moral i natural; moral pel bon nom dels ciutadans d'un poble; i natural perquè, fills d'una mateixa matèria són per consegüent germans nostres per les lleis de la naturalesa.

És d'un dolorós efecte que entre convulsions de fam i misèria, esqué permanent d'enfermetats contagioses i incurables, s'hi trobin aquests germans, continuament exposats a flagellacions, vertadera demostració de l'indiferència humana.

Amàrats de bon desig, i amb l'objecte de donar la màxima amplitut i importància a aquest assumpte, des del municipi torroellenc comencen a emprendre una vertadera obra en aquest sentit.

Torroella compta amb un esplèndid i ben situat hospital. Com a casa pròpia, com a casa de tots i per tant del poble, és lògic que l'administració del mateix vagi a càrrec de l'Ajuntament, com si es tractés d'un servei municipalitzat.

Amb l'antic sistema d'administració, era completament impossible atendre a tots els serveis i a totes les necessitats a que està destinat, resultant per tant un establiment de serveis incomplets i defectuosos.

Tots, absolutament tots, tenim l'obligació de contribuir al sosteniment del mateix; té de consignar-se en els pressupostos de la vida la quantitat necessària per aquest sosteniment i que sigui també de previsió pel número de persones, fills o veïns de la mateixa, que en un moment desesperat de la vila trobin acolliment i assistència, que és el menys que se'ls pot oferir, corresponent al dictat de la nostra consciència.

PERE VICENS

Torroella, gener de 1933.

Femina intervé

CARITAT

Quan demenuda m'explicaven el que era la caritat i contemplava la seva simbòlica figura tenint als seus braços i aplegant entorn d'ella un vol d'infants, em quedava embadalida mirant-me la, la respectava, l'estimava i crec que sens donarme'n compte llavors va començar a gravar-se en el meu magí el que crec que ella deu ésser per nosaltres: una Mare.

Una mare que com a tal ens vol a tots per igual, exempte de mirés de cap mena, que quan ens veu forts i valents ens deixa desenrotllar i acampar amb el nostre propi esforç, però que al primer senyal de feblesa i decaïment corre, amatent, a guarir-nos, si n'hi ha prou amb moxaines benefactores, i si és precís, amb medicines, amargues a voltes i difícils de prendre, però que endolceixen amb el seu amor i tacte exquisid.

Aixís creia jo, que tothom veia la Caritat, però, al fer-me gran,—po-

FLECA
RODÀ

ESMERADA ELABORACIÓ
DE TOTA CLASSE DE PA.
PA INTEGRAL

Les delicioses

Coques de greixons «RODÀ»

A 1 i a 1'50 ptes. — Mides extraordinàries per encàrrecs.

TEMES SOCIALS

Cal rehabilitar el Sindicat Obrer

L'última temptativa faïsta acaba de tombar definitivament el prestigi que quedava a la C. N. T.

Aquesta organització obrera un temps vigorosa i única, es troba avui, mercès a l'equivocada tàctica dels seus dirigents anarco-sindicalistes, postrada a la més greu impopularitat, esgotades totes les seves influències i impotent per acarar-se amb els problemes morals i econòmics que s'entaulen entre el capitalisme i el proletariat.

Defraudat, indecís, l'obrer actualment es troba navegant a la deriva, i el seu esperit trontollat per tants desenganys veu descompondre's els sindicats, únic baluart de defensa que té per les seves reivindicacions. Perduda la confiança als homes que han palesat recentment la seva tasca perniciososa, no acerta pas a prendre una determinació que salvi el desgavell que pesa damunt la seva organització.

I en canvi és precís reaccionar a temps, car l'obrer desamparat esdevindria fàcilment joguina de l'egoïsme capitalista. Sense el refractarisme de la solidaritat obrera s'envaïentonia l'exploitador i no vacil·laria gens en implantar unes normes que mermarien les condicions que tants sacrificis costen a l'obrer d'obtenir.

Seria doncs suïcida que l'obrer es deixés endur pel pessimisme de tants fracassos. Contra això cal imposar-se per evitar un mal pitjor. La tasca destructora de la roenta inconsciència faïsta té de veure's contrarrestada per l'actuació serena de l'obrer conscient.

Els sindicats, si se'ls vol rehabilitar a la normalitat d'una organització obrera ben entesa cal sanejar-los de l'element indesitjable que nia dintre seu.

Les circumstàncies actuals posen al proletariat en el terreny de recuperar la solvència perduda. La seva decisió ha de dictaminar la sentència de vida o mort de la C. N. T.

Cal considerar que: el sindicat no té d'ésser el casal on s'hi plantegin paròdies de revolucions socials, ni pot ésser la llumeneta de les arbitrietats d'un partit, sigui aquest anarquista, comunista, monàrquic o republicà.

El sindicat té d'ésser solament per al proletariat i ha d'atendre i vetllar per l'emancipació moral i econòmica dels seus associats,

Dintre el sindicat s'ha d'evitar l'intromissió d'aquells que pretenguin fer de l'obrer carn de canó al servei de les seves conveniències partidistes.

Davant el resum dels fets, el treballador ha comprès que és per falta d'ànim que s'ha deixat portar per els líders d'una utòpica pretensió, i purga aquesta seva equivocació amb les doloroses conseqüències que n'han esdevingut. L'experiència recollida amb aquests fets l'han de cerciorar de l'imperiosa necessitat que té de deslligar-se dels causants de la seva angoixosa situació.

Les circumstàncies actuals — repetim-ho — posen a l'obrer en camí de rehabilitar-se a la vida normal i acarar-se a una època més positiva als seus anhels per l'esdevenidor.

Precisa, res més, que dotar-se d'una freda serenitat i d'una voluntat tan ferma que resulti estèril, inclús, el tètric canó d'una pistola,

VILÀ CLARA

bre petital—, he pogut constatar que m'errava obertament.

Malauradament, una bona part d'ànimes que deuen exornar-se amb aquesta virtut l'encarnen amb una personalitat bon xic diferent.

Hom diria que els molesta perteneixer a aquesta nombrosa família que tots constituïrem, considerant-nos fills de la mateixa mare i apartant-se de la seva llar no solen recordarse'n més. Altres es mostren germans tan poc dignes de dir-se aquest nom, que tingnen la seva situació ben consolidada es pensen que ja no deuen preocupar-se dels demés' i si un jorn els veuen caure, els hi donen el dors, o en tot cas la mà que allarguen es tan aspre i freda que els fa molt més mal que el cop que possiblement rebrien en l'esllavisada, i la mateixa mare que tan anomenen, si pogués els apartaria, no deixant que amb el seu tacte ferrissin aquells que estima més, perquè veu més necessitats de llur amor.

Finalment, hi ha uns tercers, que creïent un merit personal—quan no és més que el resultat de l'ambient en que han crescut,—el tenir una riquesa material o intel·lectual avançada,—no pot nombrar-se la moral, puix que aquesta per més que diguin el màxim es que la coneixen de vista,—segons les circumstàncies amb que es troven els neguen un mos de pa quan a ells els sobra.

Serà a aquest últim estament que perteneixent alguns bisbalencs que darrerament, han rebaixat d'una manera considerable el donatiu que fan pels menjadors dels pobres de la nostra ciutat?—Fora vertaderament vergonyós, veure'ns obligats a firmar-ho, tinguent en compte que en un moment en que degut al precari estat de treball als nostres menjadors s'ha registrat un considerable augment de concurrència, oblidant, ademés, les paraules que ben sovint sonen als seus llavis de que tots som germans, i si hom ha rebaixat llurs quotes amb mires polítiques aquesta actitud encara ha d'ésser més repudiable. No volen entendre que no és una almoïna el que fem; es una ajuda a la que un sentiments d'estimació als nostres semblants ens obliga a contribuir i per la que ni tant sols cal creure som dignes de regraciament, car no fem més que contribuir al sosteniment d'aquesta gran casa, que es la nostra i dels seus moradors que són els nostres iguals, als quals ens sentim units per l'estimació fraternal que seu lligar a la humanitat.

Peró, hi han ànimes que per la seva gran afinitat tenen les cordes insensibles. Vull acabar amb una pregunta, ben senzilla, ben clara, ben fàcil de contestar. Heus-la açí. Després de tot, que val més?, un pobre de recursos o un pobre d'esperit.

VICTORIA VIGO

Carles Casademunt

Odontòleg

CONSULTA { Dilluns, de 3 a 5 i mitja.
Divendres, de 10 a 3.

PLAÇA CONSTITUCIÓ, 7

TEATRE OLYMPIA

CINEMA SONOR Avinguda de la República LA BISBAL
Empresa IMPORTACIONS CINEMATOGRAFQUES

DISSABTE NIT i DIUMENGE TARDA

Un importantíssim programa totalment SONOR

Estrena de l'interessant super-producció «Fox» (or de Lley de la Pantalla.)

CONGORILA

Documental i instructiva pel·lícula siguent impressionada amb sons naturals.

Estrena notable de la producció «Paramount» SONORA

LABIOS SELLADOS Cració de CLIBE BROOK

DIBUIXOS SONORS | «ESCLAIR JOURNAL»

Proximament: El gran èxit de la temporada UNA HORA CONTIGO

NOVES

Les fredes s'han deixat sentir aquesta setmana com poques vegades s'havia vist. Ahir a la nit nevà amb bastanta intensitat sense, però altres conseqüències que blanquejar el paisatge.

Avui la temperatura és més benigna i el temps sembla que tendeix a millorar.

El brollador de la plaça del President Macià ofería un aspecte fantasiós degut als regalios glaçats que penjaven al seu voltant. Unes senyoretetes cometeren l'entramaliadura de volguer trancar el glaç amb tan mala sort que el que trancaren fou l'escala de plats que formava el broc.

Han estat trets part dels arbres del carrer d'en Agustí Font per que seguien una línia no adienta al curs del Daró lo qual ofería un especte desagradable, al mateix temps que s'endinzaven al centre de la carretera passeig que l'Ajuntament pensa construir.

Al Jutjat municipal han presentat demanda de matrimoni els Sr. Carles Coromines i Macau i la Srta. Pura Anguera Alabau.

Hem rebut de la Junta Local de Protecció a l'Infància i repressió de la Mendicitat un exemplar de la Memòria demostrativa de la gestió de durant l'any 1932, lo qual agrím.

Diümenge dia 29 en el saló d'espectacles de l'Ateneu Pi i Margall tindrà lloc una magne Vetllada-ball abenefici dels demnificats per els darrers aiguats a càrrec de la Secció Dramàtica d'aquesta Societat, la qual posarà escena la gran obra en 3 actes «Rei i Senyor» de l'il·lustre empordanès J. Pous i Pagès.

A cabada la representació tindrà lloc un magnífic ball de Societat.

Aquets festigs seran amenitzats per la Cobla-orquestra orquestrina «Nova Armonia».

Abans d'aquets actes, tindrà lloc en el saló de Consumacions, un magnífic concert.

Per la Junta local de Protecció a l'Infància i Repressió de la Mendicitat se'ns prega fem públiques algunes equivocacions aparegudes en la llista de donants de la Memòria d'aquella institució.

Les equivocacions de referència són les següents: El senyor Lluís Massot hi figura inscrit amb la quota de 6 pessetes en lloc de 12 que és la quota que ha pagat sempre; i el senyor Francesc Roura hi figura amb la quota de 5 pessetes en lloc 6 que són les que paga. També s'ha deixat de signar en la mateixa llista al senyor Casimir Cortadellas amb la quota de 3 pessetes.

Queda complaguda la Junta local de Protecció a l'Infància.

Serveis prestats per el Dispensari de Lluita Antituberculosa i Acció Social de les Comarques Gironines durant el mes de Gener a Desembre de 1932: Malalts que han passat pel Dispensari, 4983; Malalts visitats per primera vegada, 485.

Detall dels treballs efectuats: Vides, 1898; Radioscòpies 427; Radiografies 4; Anàlisis 407; Tractaments 3357; Nemuotórax 167; Injeccions, 2883; Tractaments amb sano crisina 277; Tractaments amb tiolorfats, 28.

Medicaments entregats (a part d'injectables): Espacífics farmacèutics 537, a 365 malalts.

Servei de Vacunació Antituberculosa a la Vacuna «Calmatte Guérin»: Vacunacions fetes en el mes de juliol a desembre 1932. Nadons vacunats a la Capital 204. Nadons revacunats a la Capital 204; Nadons vacunats en els pobles de les Comarques Gironines 671; revacunats 671; Total 875.

ESPECTACLES

Cinema Mundial

«Chica bien» Resulta una cinta agradable i ben interpretada per James Dunn i Peggy Shanon.

«Rindase» per W. Baxter i Leila Hyams bona.

Bon programa,

Teatre Olympia

«El màs audaz» es una producció bona en la qual el seu protagonista Federic March demostra el seu talent d'artista molt ben secundat per la gentil Kay Francis.

«Don Juan Diplomático» per Celia Montalban i M. Faust Rocha, molt divertida.

Xampany Glacier

La Bisbal, trimestre . . . 2'50 ptes.
 Fora, trimestre . . . 3'00 »
 Estranger, trimestre . . . 4'00 »

PER A ANUNCIS
 DEMANI'S TARIFA

CIVITADANIA

Avinguda de la República, 17
 entressol

IMPREMTA
 Carrer de Pi i Margall, núm. 20

AJUNTAMENT

Sessió del dia 24

Hi assisteixen tots els senyors consellers, i després de llegida, s'aprova l'acta de la sessió anterior.

Es llegeix una lletra de l'Ateneu Pi i Margall invitant a l'Ajuntament a la vetllada que celebrarà diumenge vinent pró damnificats. S'agraeix.

Es dona lectura dels comptes de dipositaria del quart trimestre que s'aproven:

Pressupost extraordinari: existències 11.080'63 ptes. Pressupost ordinari: despeses 89.197'47 ptes., ingressos 88.289'17, que dona una existència en caixa de ptes. 49.273'18.

Compte anual de propietats i drets de l'Ajuntament: Crèdits 784.680'61 ptes. per 250.489'76, donant un líquid de ptes. 534.199'85 ptes.

Es llegeix la memòria corresponent d'aprovació de la Comissió de Finances.

A continuació es dona compte de les quantitats que falten a cobrar que pugen 32.954'57 ptes. i de les que falten a pagar que sumen 26.278'14. ptes.

Liquidació total pressupost: Ingressos: 345.226'67 ptes. Despeses: 331.082'33, líquid 14.144'34.

Refoses totes les partides s'obté un superàvit total de ptes. 55.948'41.

La Presidència remarca aquest superàvit, el qual demostra per sí sol la bona tasca administrativa portada a cap per l'Ajuntament. Diu que tota vegada que ha estat la Corporació, amb el seu zel i justícia en les recaptacions i despeses, qui ha fet possible un líquid tant brillant que té fins a cert punt, dret a gastar aquest import, malgrat que creu que una part del mateix pot deixar-se com a reserva. Demana que els senyors consellers opinin, després d'encertades raons, per a afermar el seu criteri.

El Sr. Carré pren la paraula per a demostrar la seva conformitat amb lo exposat per la Presidència, i creu que per a millor distribuir aquestes pessetes, fóra preferible celebrar una reunió privada per a parlar-ne extensament.

El Sr. Canta creu que es deuria anar a un pla d'obres públiques, i que les comissions degudes emetessin dictàmen corresponent.

S'obre un llarg debat en el qual intervenen diversos consellers. El Sr. Carré diu que podria destinar-se una part a assistència social, de la qual deuria fer se'n responsable l'Ajuntament, puix que certes afirmacions de comerciants que diuen que no cobren, redundeixen en desprestigi pel Municipi. El Sr. Lloberas afirma que la llei ordena que els cabals per assistència siguin administrats per una Junta, i el Sr. Tarrés,

que no hi ha cap comerciant, al qual se li tingui un deute de més de tres mesos, lo qual confirme el Sr. Ponjoan, el qual manifesta que solament resten a pagar les factures del mes darrer.

Intervenent novament aquests senyors consellers acordant se definitivament anar a una reunió privada per a distribuir l'import del superàvit.

Precs i Preguntes

El Sr. Ponjoan demana que s'obligui adecentar una façana que hi ha en la Plaça Mercader, contestant li el President que hi han certes dificultats amb el propietari, i que en l'últim extrem no hi hauria més solució, que la de fer ho construir l'Ajuntament per compte del propietari.

El Sr. Sala remarca l'insuficiència de les escoles degut a l'aglomeració creixent d'alumnes. El Sr. Lloberas li fa avinent que ja ha parlat d'aquest afer amb el Sr. Inspector d'ensenyança, el qual li manifestà que l'Ajuntament no s'en preocupés, puix que el Parlament ha votat la quantitat necessària perquè l'ensenyament pugui desenrotllar-se degudament en tot el territori de la República.

Acaba dient que creu deuria construir se un grup en el barri del Convent per a millor comoditat dels veïns d'aquells encontorns.

I sense que cap altre senyor conseller faci ús de la paraula s'aixeca la sessió.

Cine Mundial

Diumenge tarda i nit

Estrena de la formosa producció parlada en espanyol

Carceleras

Estrena de la grandiosa pel·lícula

Tempestad en Montbranc

Pampallugues

L'illa daurada

Don Francisquet Cambó s'ha sentit èmul de les glòries de Jaume I, el Conqueridor i ha posat els peus a les illes Balears.

No hi ha anat amb naus i soldats armats fins les genives. Ell ha seguit els procediments dels tècnics fills d'una experiència de molts anys... de servir a Alfons XIII. A

GRAN HOTEL J. SALLERAS

Avinguda de la República, 18. — LA BISBAL

Cuina insuperable - Excel·lents habitacions - Bon gust
 :: La casa dels viatjants - Especialitat en banquets ::

Madrid ha sondejat a Miquel Maurra, que es veu que té l'ús del fruit de les esmentades illes i sembla que la sort no ha volgut acompanyar les seves gestions.

Quin capdill tan tronat, el Sr Cambó! Si el rei D. Jaume toriés no li tindria pas enveja. Però li tindria compassió.

Lògica espanyola

Amb aquest mateix títol, El Correu, de Lleida, tan carlí i per més senyes bilingüe, ha publicat un article còmic tràgic, arran del moviment anarquitant d'aquests dies. Per esplai dels nostres llegidors en retallem unes ratlles:

El espanyol de cepa o és tradicional o es anarquista.

Don Carlos o el petróleo, decian ogaño nuestros abuelos.

Tradicionalistas o anarquistas, decimos nosotros.

Ja ho saben, doncs, els nostres volguts lectors. Si no són anarquistes és que són tradicionalistes, cavernícoles, catòlics, apostòlics, romans i encara bilingüistes.

Les malalties del cap són terribles!

Coses dels radicals

El senyor Rodríguez Piñero ha tingut de presentar la dimissió irrevocable del seu càrrec a la sotscomissió de Responsabilitats, perquè troba que Calvo Sotelo i March són dos angelets i li repugna de seguir al costat dels diputats republicans que per sectarisme volen castigar als dos edils de la Dictadura.

El senyor Rodríguez Piñero en procedir d'aquesta manera, es devia fregar les mans de satisfacció convençut dels grans dots teatrals que posseïa. La nota publicada per l'esmentat senyor és un cop de teatre ben efectista que en un país de cinema podia fer molt soroll.

Els radicals no hi tenen cap culpa si aquí tots som sectaris. Per això els diem que han fet el ridícul una vegada més.

Ja veiem que el senyor Lerroux es morirà d'un disgust i no arribarà mai a ésser D. Lacandro I.

Com els enamorats

Malgrat la diplomàcia de certs esperits, hi han coses que cauen pel seu propi pes. Tapar-les és ben di-

ficil i en pretenir-ho a voltes es voreja el ridícul.

Si el cap de policia de Barcelona no serveix la culpa cal cercar-la en ell mateix. S'imposa la jubilació definitiva perquè del contrari no fóra estrany que en lloc de fer detenir els perillosos, un dia aquests empaitessin al Sr. Ibañez i l'exhibissin pels carrers de Barcelona.

El Sr. Moles podrà dir que ell i el Sr. Ibañez, havien convingut que així que l'un deixés el càrrec l'altre també ho faria. És molt humà voler salvar als que s'ofeguen, màxim si com el cap superior de policia de la ciutat comptal, no sap nedar ni amb rodalanyes de suro. Però això no pot convèncer a ningú. Tothom coneix el panyo.

Una màquina

A Alemanya troben que no neix gent amb la proporció deguda. A Berlín hi ha més defuncions que naixements.

Això, si es propaga, plantejarà un problema ben difícil. Àdhuc podriem arribar a la desaparició de la raça humana.

Quan la maquinària, amb la seva perfecció, ho substitueix tot, ens trobem que manca una màquina, un inventor.

Una màquina per favor, si es vol evitar la desaparició dels homes i les dones.

Conversa

—No hi han hagut trets, avui, a Catalunya?

—No.

—És estrany. I bombes se'n han trobat?

—Crec que no.

—Així hi ha tranquil·litat, no?

—Els monàrquics deuen haver acabat les pessetes

—Els monàrquics? Però si són els de la F. A. I.!

—De la F. A. I. sols n'han agafat un. Els monàrquics i els directors anarquistes s'han posat d'acord i amb quatre pessetes han fet sortir uns quants quinzanaris, carteristes invertits pistolers i un parell de dotzenes de murcians SIN TRABAJO. Si els monàrquics no tinguessin pessetes sobrees—cosa que està a l'abast del Govern—i els obrers exigissin comptes dels diuers que cotitzen, el malestar sistemàtic s'hauria acabat.